

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/132/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1120010941
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1120010941.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kováča a sudcov JUDr. Zuzany Molnárovej a JUDr. Erika Tomusa, v trestnej veci obžalovaného M. I., pre prečin krádeže § 212 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a iné, o odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I z 30.05.2022 sp. zn. 3T/50/2020, na verejnom zasadnutí konanom 27. októbra 2022 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. por. z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovanému

M. I., nar. XX.XX.XXXX v S. G., trvale bytom
H., U. XXXX/X na slobode,

u k l a d á

podľa § 218 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 4, § 37 písm. h/, písm. m/ Tr. zák., § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e/ Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. sa pre výkon uloženého trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I z 30.05.2022 sp. zn. 3T/50/2020 bol obžalovaný M. I. uznaný za vinného pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a prečin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo k nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 2, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. e/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že dňa 06.07.2018 v čase asi od 12:57 hodiny do 13:16 hodiny v Bratislave na K. ulici na Univerzite Komenského v priestoroch Filozofickej fakulty, vošiel cez hlavný vchod a následne cez budovu univerzity prešiel k dverám vedúcim do šatne pracovníkov fakulty, na ktorých nezistených predmetom a spôsobom prekonal uzamykací mechanizmus, vošiel do šatne a odtiaľ zobral voľne položený 1 ks pánsky horský bicykel značky KONA STINKY SIX, modrej farby, vidlica bielej farby, neznámeho typu a výrobného čísla, zakúpený v roku 2014 za sumu 1.400,- eur, s ktorým následne odišiel z areálu cez železné dvere zo strany Q. nábřežia, čím spôsobil I. R. škodu v sume 525,- eur.

Za uvedenú trestnú činnosť bol obžalovanému podľa § 218 ods. 3 Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. bol obžalovaný na výkon uloženého trestu zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie prokurátor v neprospech obžalovaného, smerujúce výlučne do výroku o treste.

Prokurátor v dôvodoch podaného odvolania úvodom zvýraznil, že s výrokom o treste, ktorý bol uložený obžalovanému napadnutým rozsudkom, sa nemohol stotožniť, keďže s prihliadnutím na okolnosti prípadu, ako aj osobu obžalovaného ide o trest neprimeraný, resp. neprimerane mierny. Odvolateľ ďalej vytkol okresnému súdu to, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nespĺňalo náležitosti podľa § 168 ods. 1 Tr. por. S jeho odôvodnenia nebolo zrejmé, na podklade aplikácie akých konkrétnych ustanovení dospel súd prvého stupňa určiť výšku trestu odňatia slobody vo výmere dvoch rokov. Rovnako nie je zrejmé, na podklade akých skutočností dospel k adekvátnosti ukladania podmieneného trestu odňatia slobody, či určení trvania dĺžky skúšobnej doby. Obžalovaný bol v minulosti 14-krát súdne trestaný. V jeho osobe ide o špeciálneho recidivistu vo vzťahu k majetkovej trestnej činnosti, najmä vo vzťahu k trestnému činu krádeže. Rovnako je zrejmé, že vzhľadom na opakujúcu sa trestnú činnosť mu boli ukladané nepodmienečné tresty odňatia slobody, ktoré však evidentne nespĺnili svoj resocializačný účel a následne sa vyhol výkonu trestu v dôsledku postupného upúšťania od ukladania súhrnného trestu odňatia slobody. U obžalovaného možno konštatovať prevahu priťažujúcich okolností, a to najmä podľa § 37 písm. h/, písm. m/ Tr. zák. Pokiaľ ide o poľahčujúce okolnosti, tak v jeho prípade neexistuje žiadna poľahčujúca okolnosť podľa § 36 Tr. zák., keďže samotné vyhlásenie o vine nie je možné podľa konštatuje judikatúry vnímať ako priznanie a oľutovanie podľa § 36 písm. l/ Tr. zák. Taktiež nad svojim konaním ani neprejavil ľútosť, či náznak niečoho, čo by bolo možné v tomto smere vnímať, ako to vyplýva aj zo zápisnice z hlavného pojednávania. Sporným a otáznym tiež zostáva aplikácia odkladu výkonu uloženého trestu odňatia slobody podľa § 49 Tr. zák., a to aj v kontexte dosiahnutia nielen individuálnej prevencie, ale najmä s ohľadom na prvky generálnej prevencie, ktorá je však v danom prípade s ohľadom na osobu obžalovaného kauzálna nulitná, lebo pri takto uloženom treste absentuje gradácia trestného postihu pri špeciálnej recidíve. Aplikáciu tohto inštitútu by bolo možné akceptovať jedine v prípade dĺžky trvania trestného konania, avšak nie bez vecne argumentačného opodstatnenia, pričom aj s ohľadom na dĺžku trvania trestného konania sa javí vhodnejším ukladanie trestu nepodmienečného. Prokurátor ďalej vyslovil, že nebolo možné sa stotožniť s konštatovaním súdu prvého stupňa založenom na tom, že naposledy bol súdne trestaný v roku 2016 pre inú trestnú činnosť, aktuálneho skutku sa mal dopustiť skoro pred štyrmi rokmi vyhlásením rozsudku, od jeho spáchania v roku 2018 nebol odsúdený, ani trestne stíhaný a o jeho snahe viesť riadny život svedčí to, že sa dobrovoľne zúčastňuje na metadonovom udržiavacom programe, nakoľko toto konštatovanie nenachádza svoju oporu v zabezpečených podkladoch, či zákonnej úprave. Odvolateľ Ďalej zdôraznil, že nakoľko v danom prípade prichádza do úvahy ukladanie nepodmienečného trestu odňatia slobody, tak objektívne ním navrhovaný nepodmienečný trest v rozsahu minimálne 28 mesiacov, odzrkadľuje nielen zavrhnutie hodnoty trestnej činnosti, či opakujúci sa charakter konania obžalovaného, ale má na zreteli aj účel, pre ktorý je ukladajú a pre ktorý je trestné konanie vedené. Na základe vyššie uvedených dôvod prokurátor navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, prípadne, aby sám vo veci rozhodol.

Krajský súd v Bratislave v konaní o odvolaní prokurátora, nariadil verejné zasadnutie, ktorého sa zúčastnili obžalovaný, poškodený I. R. a prokurátorka krajskej prokuratúry.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom sa v plnom rozsahu pridriavala písomne podaného odvolania, ako aj jeho dôvodov. Navrhla, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol. Alternatívne navrhla, aby krajský súd po zrušení napadnutého rozsudku, sám vo veci rozhodol.

Poškodený I. R. na verejnom zasadnutí uviedol, že v konaní pred okresným súdom nežiadal náhradu škody, nakoľko matka obžalovaného mu uhradila škodu vo výške 150,- eur. Dodal, že zvyšok náhrady škody mu nebol doposiaľ uhradený, či už zo strany obžalovaného, alebo jeho matky.

Obžalovaný M. I. na verejnom zasadnutí uviedol, že sa snaží žiť riadnym životom, lieči sa od závislosti, podrobuje sa metadonovému programu, o čom doložil aj doklad. Trestnú činnosť už nepácha a preto

odvolanie prokurátora považuje za nedôvodné. Nestotožňuje sa s návrhom prokurátora, aby mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody. V ďalšom už nemá čo dodať.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.) primárne konštatoval prípustnosť odvolania (§ 306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil pritom, že odvolanie prokurátora je dôvodné. Povinnosťou odvolacieho súdu na základe revízneho princípu, determinovaným vyššie uvedeným ustanovením, bolo preskúmanie len tých výrokov, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie a preskúmanie správnosti postupu konania, ktoré predchádzalo týmto napadnutým výrokom rozsudku. Výnimkou z uvedenej zásady by bolo to, že by odvolací súd musel prihliadať aj na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytýkané, ale ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali (po právoplatnosti rozsudku) podanie mimoriadneho opravného prostriedku, t. j. dovolania v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por. Takéto chyby však v posudzovanom prípade zistené neboli.

V nadväznosti na vyššie uvedené zistenia, ako aj vzhľadom k podanému odvolaniu zo strany prokurátora iba voči výroku o treste napadnutého rozsudku, a z toho vyplývajúceho rozsahu prieskumnej povinnosti, odvolací súd nepreskúmaval výrok o vine, ani výrok o náhrade škody.

Odvolací súd v tomto smere iba konštatuje, že obžalovaný M. I. na hlavnom pojednávaní konanom 30.05.2022 urobil vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por., t. j. že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, následne samosudca okresného súdu prijal toto vyhlásenie obžalovaného. Je nutné tiež uviesť, že pred prijatím vyhlásenia okresný súd obžalovaného poučil o jeho právach, o zmysle priznania, jeho význame a prípadnom ďalšom postupe. Súd I. stupňa obžalovanému položil podľa § 257 ods. 4 a § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/ h/ Tr. por. otázky, na ktoré obžalovaný odpovedal kladne a až potom rozhodol okresný súd podľa § 257 ods. 7, ods. 8 Tr. por. uznesením, že vyhlásenie obžalovaného prijíma a vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku nevykoná, pričom vykoná len dôkazy súvisiace s výrokom o treste.

Vzhľadom na uvedené, nezistiac žiadne procesné pochybenie v postupe prvostupňového súdu v súvislosti s vyhlásením obžalovaného a jeho prijatím v zmysle § 257 Tr. por., odvolací súd sa zaoberal iba výrokom o treste.

Na podklade odvolania prokurátora, ktoré smerovalo výlučne do výroku o treste napadnutého rozsudku, krajský súd v rámci revízneho princípu zistil, že napadnutým rozsudkom boli porušené ustanovenia Trestného zákona, čo zakladalo apelačný dôvod na zrušenie prvostupňového rozsudku vo výroku o treste podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por.

Je potrebné zdôrazniť, že stanovenie druhu trestu a jeho výmery musí vychádzať nielen z podmienok upravených v ustanoveniach pri tom ktorom druhu trestu, ale je tiež potrebné dôsledne skúmať všetky skutočnosti významné z hľadiska účelu trestu obsiahnutého v § 34 ods. 1 Tr. zák., ako aj ostatné na účel trestu nadväzujúce kritériá rozhodujúce pre určenie druhu trestu a jeho výmery, ktorých zohľadnenie predpokladá úprava zásad pre ukladanie trestov.

Ustanovenie § 34 ods. 1 Tr. zák. o účele trestu je spolu s ustanovením § 34 ods. 4 Tr. zák. základným vodidlom pri určovaní druhu trestu a jeho výmery. Z hľadiska týchto ustanovení, uložený trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov a zároveň trest vyjadří morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Závery na primeranosť postihu páchatel'a trestného činu sa musia opierať o skutočný stav vecí a musia z neho vyplývať.

Okresným súdom uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky s podmienečným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 2 roky, nielen nezodpovedal zásadám ukladania trestov v zmysle § 34 Tr. zák., ale predovšetkým samotná výmera trestu odňatia slobody bola uložená nezákonne, t. j. pod dolnú hranicu trestnej sadzby upravenej podľa režimu § 38 ods. 4 Tr. zák.

Odvolačný súd sa stotožnil s argumentáciou prokurátora v dôvodoch podaného odvolania, že prvostupňový súd predovšetkým hmotnoprávne pochybil, keď obžalovanému nepriznal dve priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. h/, písm. m/ Tr. zák. a základnú trestnú sadzbu (v rozpätí od 1 roka do 5 rokov) nenavýšil podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. (v rozpätí od 2 rokov a 4 mesiacoch do 5 rokov), čím obžalovanému uložil trest odňatia slobody v nezákonnej výmere. Treba prisvedčiť odvolateľovi aj v tom, že spornou zostala aj aplikácia uloženého trestu odňatia slobody podľa § 49 Tr. zák. V každom prípade možno uzavrieť, že podmienený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky so skúšobnou dobou v trvaní 2 roky, ktorý bol obžalovanému uložený súdom prvého stupňa, bol nezákonným trestom, keďže už samotná výmera trestu odňatia slobody bola uložená v rozpore s Trestným zákonom, t. j. bola uložená pod dolnú hranicu upravenej trestnej sadzby (navýšenej podľa režimu § 38 ods. 4 Tr. zák.). Navyiac uložený trest odňatia slobody, ktorého výkon bol podmienenčne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 2 roky, nezodpovedal ani požiadavkám generálnej a generálnej prevencie, ako správne na to poukázal prokurátor vo svojom odvolaní. Výrazným faktorom z hľadiska ukladania trestu mala byť práve špeciálna recidíva na strane obžalovaného, čo súd I. stupňa evidentne prehliadol.

V prvom rade treba vytknúť pochybenie súdu prvého stupňa, keď vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku absentovala aplikácia ustanovenia § 38 ods. 2, ods. 4, § 37 písm. h/, písm. m/ Tr. zák. Dokonca ani v odôvodnení tohto rozsudku okresný súd neuviedol, aké prípadné poľahčujúce alebo priťažujúce okolnosti boli alebo neboli u obžalovaného M.a I.a vzhľadnuté.

Poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l/ Tr. zák. možno priznať v takom prípade, ak páchatel' sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval. Ľútosť páchatel'a nad spáchanou trestnou činnosťou musí byť úprimná, nestačí iba formálny prejav. Obžalovaný M. I. v prípravnom konaní odmietol vypovedať a tým ani trestnú činnosť žiadnym spôsobom neoľutoval. Na hlavnom pojednávaní síce urobil vyhlásenie o priznaní viny a zároveň uviedol, že mu je to veľmi ľúto, na strane druhej obžalovaný v rámci práva záverečnej reči a posledného slova iba stroho konštatoval, že „nakolko nepácham trestnú činnosť, žijem riadny život, ak by sa dalo uložiť mi podmienený trest.“ Takéto jeho ústne prejavy v priebehu trestného konania nemožno označiť za úprimnú ľútosť. Jeho jediné prehlásenie, že mu je to veľmi ľúto, treba považovať za skôr formálny prejav s cieľom dosiahnuť výhodnejšie postavenie v súvislosti s ukladaním trestu.

Vzhľadom k týmto záverom, ani odvolací súd obžalovanému nepriznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l/ Tr. zák.

Ako už bolo vyššie konštatované, okresný súd zjavne pochybil, keď obžalovanému neustálil dve priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. h/, písm. m/ Tr. zák. (t. j. páchatel' spáchal viac trestných činov a bol za trestný čin odsúdený). Priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zák. je sama osebe vyjadrená okolnosťou, že páchatel' spáchalo viac trestných činov. Jej významom je použitie najmä pri ukladaní úhrnného a súhrnného trestu. V posudzovanej veci bol obžalovanému uložený úhrnný trest odňatia slobody, pričom išlo o potrestanie za spáchanie jednočinného súbehu dvoch trestných činov a to prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. s prečinom neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo k nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 2, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. Z uvedeného dôvodu bolo nevyhnutné obžalovanému priznať priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zák. Pokiaľ ide o priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Tr. zák., tu sa vyžaduje predchádzajúce právoplatné odsúdenie za trestný čin, pričom tresty vyplývajúce z tohto odsúdenia nesmú byť zahladené. Možno opätovne vysloviť, že v odpise registra trestov má obžalovaný štrnásť záznamov. Tu stačí poukázať na dve odsúdenia z nedávnej minulosti a to na rozsudok Okresného súdu Bratislava IV zo 17.03.2014 sp. zn. 2T/29/2013 i trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava IV z 28.08.2011 sp. zn. 5T/105/2011, nehovoriac o ďalších dvoch odsúdeniach a to na základe trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava II z 18.08.2011 sp. zn. 4T/119/2011, ako aj trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava II z 18.08.2016 sp. zn. 4T/226/2015, kde došlo k upusteniu od uloženia súhrnného trestu (aj rozhodnutia, kde došlo k upusteniu súhrnného trestu, treba považovať za odsudzujúce rozhodnutia). Z týchto dôvodov, mal okresný súd vzhľadnúť priťažujúcu okolnosť spočívajúcu v tom, že tento páchatel' bol už za trestné činy odsúdený.

Všetky vyššie uvedené pochybenia v rámci svojho postupu konvalidoval odvolací súd spôsobom, že zrušil prvostupňový rozsudok vo výroku o treste a sám uložil obžalovanému nepodmienečný úhrnný

trest odňatia slobody vo výmere 2 roky so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pričom mal dostatok podkladov pre svoje vlastné rozhodnutie.

Súd II. stupňa postupoval pri ukladaní úhrnného trestu v súlade so všetkými relevantnými ustanoveniami Trestného zákona. Východisko pre ukládanie úhrnného trestu obžalovanému predstavovala trestná sadzba pre prečin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo k nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 3 Tr. zák. v rozpätí od 1 roka do 5 rokov. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd u obžalovaného vzhliadol dve priťažujúce okolnosti (§ 37 písm. h/, písm. m/ Tr. zák.) a žiadnu poľahčujúcu okolnosť (§ 36 Tr. zák.), musel upraviť základnú trestnú sadzbu podľa režimu § 38 ods. 4 Tr. zák. t. j. zvýšiť dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, čo predstavovalo navýšenie trestnej sadzby od 2 rokov a 4 mesiacov do 5 rokov. Nakoľko v posudzovanej veci bolo potrebné aplikovať aj ustanovenie § 41 ods. 1 Tr. zák. o úhrnnom treste, uložený trest odňatia slobody predstavoval u obžalovaného potrestanie za oba zbiehajúce trestné činy, pričom neprichádzalo do úvahy použitie tzv. asperačnej zásady, vzhľadom na ustanovenie § 41 ods. 2 Tr. zák. Za takejto situácie mal odvolací súd obžalovanému uložiť trest odňatia slobody najmenej vo výmere 2 roky a 4 mesiace. Nakoľko však druhostupňový súd (na rozdiel od okresného súdu) vzhliadol splnenie podmienok pre aplikáciu zmierňovacieho ustanovenia podľa § 39 ods. 1 Tr. zák., uložil obžalovanému trest odňatia slobody aj pod dolnú hranicu trestu upraveného podľa § 48 ods. 4 Tr. zák.

Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre vzťahujúcej sa na právo na spravodlivý súdny proces zakotvené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktoré zahŕňa aj právo na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote, spája s neprimeranou dĺžkou konania satisfakciu pre obvineného v podobe zastavenia trestného stíhania alebo oslobodenia spod obžaloby či zmiernenia trestu. V podmienkach Slovenskej republiky bola súdna prax ustálená tak, že neprimeranú dĺžku konania, ktorá nebola spôsobená samotným obvineným, možno premietnuť do mimoriadneho zníženia trestu pod spodnú hranicu trestnej sadzby. Stanoviskom Najvyššieho súdu SR č. 10 publikovaným v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu SR č. 1/2011 (rozsudok z 18.03.2010 sp. zn. 5To 14/2009) bola súdna prax v tomto smere zjednotená tak, že „dĺžka konania, ktorá s prihliadnutím na obťažnosť veci, postoj obvineného k trestnému stíhaniu a procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu výrazne a neprimerane presahuje dĺžku konania v porovnateľných veciach, je takou okolnosťou prípadu, ktorá môže odôvodniť pri ukladaní trestu použitie mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia podľa § 40 ods. 1 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 (teraz § 39 ods. 1 Trestného zákona) a uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej zákonom.“

V posudzovanej veci samotná dĺžka súdneho konania od podania obžaloby (t. j. od 03.08.2020) do rozsudku odvolacieho súdu (t. j. do 27.10.2022) trvala viac ako dva roky. Obžalovaný predmetný skutok spáchal dňa 6.07. 2018, t. j. pred viac ako štyrmi rokmi. Hoci vyšetrovateľ PZ vzniesol obvinenie M.ovi I.ovi dňa 31.01.2018, návrh na podanie obžaloby spolu s vyšetrovacím spisom predložil prokurátorovi až dňa 20.07.2020 (išlo o dobu viac ako dva roky). Zvlášť treba zdôrazniť aj to, že súd I. stupňa vyhlásil trestný rozkaz dňa 25.08.2020, pričom k samotnému nariadeniu hlavného pojednávania po podaní odporu zo strany obžalovaného, došlo až na základe sťažnosti prokurátora pre nečinnosť, a to písomnou úpravou samosudcu zo dňa 27.09.2021 i stanovením termínu na deň 18.10.2021. Hlavné pojednávanie bolo následne odročené na neurčito, neskôr bol nariadený termín hlavného pojednávania na deň 30.05.2022, kedy došlo aj vyhláseniu napadnutého rozsudku. Predkladacia správa bola odvolaciemu súdu doručená dňa 29.09.2022. Takúto dobu trestného konania nemožno označiť za štandardnú dobu, ale za dobu, ktorá neprimerane presahuje dĺžku konania v porovnateľných veciach. Z tohto pohľadu bolo namieste, aby sa obžalovanému poskytla vhodná satisfakcia za vzniknuté prieťahy. Odvolací súd preto pri ukladaní trestu, vrátane určenia jeho výmery, aplikoval zmierňovacie ustanovenie podľa § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e/ Tr. zák.

Na strane druhej, krajský súd dospel k záveru, že pre nápravu obžalovaného nebude stačiť len uloženie alternatívneho trestu, nespojeného s trestom odňatia slobody (ako postupoval súd I. stupňa), ale mu treba uložiť represívny trest.

V posudzovanej veci bolo potrebné prihliadnuť tak na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku a priťažujúce okolnosti. (poľahčujúce okolnosti zistené neboli). Rovnako bolo potrebné brať zreteľ na osobu obžalovaného i jeho kriminálnu minulosť. V neposlednom rade bolo nevyhnutné prihliadnuť i na možnosť nápravy obžalovaného. Treba zvýrazniť aj tú skutočnosť, že obžalovaný sa dopustil úmyselných trestných činov, teda z hľadiska zavinenia závažnejšej formy, s pohnútkou

získania majetkového prospechu. Z vyjadrenia poškodeného I. R. pred odvolacím súdom vyplynulo, že obžalovaný mu prostredníctvom svojej matky uhradil za spôsobenú škodu iba čiastku vo výške 150,- eur, pričom zvyšok náhrady škody mu doposiaľ neuhradil. Z uvedeného je evidentné, že obžalovaný má ľahostajný prístup k následkom svojho protiprávneho konania a absentuje tu akákoľvek snaha o zmiernenie týchto následkov. Pokiaľ ide o osobu obžalovaného a jeho doterajší spôsob života, nemožno prehliadnuť ani to, že pred súdom nestojí po prvýkrát. Z odpisu registra trestov totiž vyplynulo, že obžalovaný má štrnásť záznamov. V osobe obžalovaného treba vzhliadnuť špeciálneho recidivistu práve vo vzťahu k majetkovej trestnej činnosti. V zhode s prokurátorom treba zvýrazniť aj to, že obžalovanému už boli v minulosti ukladané nepodmienečné tresty odňatia slobody, ktoré však evidentne nespĺnili svoj resocializačný účel.

Ako už bolo konštatované, s poukazom tak na charakter skutku, ako aj na osobu obžalovaného, ktorý je špeciálny recidivista, krajský súd vyvodil, že uloženie iného druhu trestu, akým je iba nepodmienečný trest odňatia slobody, neprichádza vôbec do úvahy. V tomto smere je preto odôvodnené také preventívne pôsobenie na obžalovaného, ktoré mu účinne zabráni v dopúšťaní sa trestnej činnosti, pričom je nevyhnutné na obžalovaného pôsobiť represiou v podobe nepodmienečného trestu odňatia slobody. Takýto druh trestu odráža v sebe nielen minulosť obžalovaného z hľadiska jeho postoja k dodržiavaniu jednotlivých spoločenských noriem, ale tiež jeho vývoj z hľadiska možného páchania trestnej činnosti.

Zaradenie obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia zodpovedá ustanoveniu § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák., nakoľko obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním teraz posudzovaného trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Krajský súd napokon uzatvára, že takto uložený trest a jeho výmera vychádzala zo zásad ukladania trestov v zmysle ustanovenia § 34 Tr. zák. v každom smere. Argumentáciu obžalovaného k odvolaniu prokurátora, prezentovanú na verejnom zasadnutí (kde deklaroval, že nemá sa mu uložiť represívny trest hlavne preto, že už nepácha trestnú činnosť a lieči sa od svojej závislosti), odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov nemohol akceptovať.

Odvolací súd na základe vyjadrených úvah a právnych záverov, rozhodol tak, ako to vyplýva z výrokovej časti tohto rozsudku.

Predmetné rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší žiadny opravný prostriedok nie je prípustný.